

I

EL SENYOR SHERLOCK HOLMES

L'any 1878 vaig obtenir el títol de doctor en Medicina a la Universitat de Londres i, a continuació, vaig dirigir-me a Netley per fer el curs d'acreditació com a cirurgià militar. Acaats els estudis, em van destinar formalment al 5è Regiment de Fusellers de Northumberland com a ajudant de cirurgia. En aquell temps el regiment era a l'Índia i, abans que m'hi pogués incorporar, va esclatar la Segona Guerra Afgana. Tot just després de desembarcar a Bombai, em vaig assabentar que el cos d'exèrcit al qual pertanyia havia avançat pels passos de muntanya i ja havia penetrat força en territori enemic. Vaig anar a l'encaç del cos juntament amb molts oficials que es trobaven en la mateixa situació, i vaig aconseguir d'arribar a Kandahar sense contratemps; hi vaig trobar el regiment i vaig assumir immediatament les meves noves funcions.

D'aquella campanya molts en van reportar honor i ascensos, però jo només en vaig treure desgràcies i malaventures. Em van separar de la meva brigada i em van destacar perquè m'incorporés al regiment de Berkshire, i vaig acabar participant en la funesta batalla de Maiwand. Va ser allà on em van clavar un tret a l'espatlla amb un mosquet afganès que em va destrossar l'os i em va passar arran de l'artèria subclàvia. Sense el coratge i la devoció de Murray, el meu ordenança, hauria caigut en mans dels sanguinaris

gazis: em posà, estès de través, dalt d'un cavall de càrrega i aconseguí dur-me a les files britàniques sense que sofrís cap més dany.

Tot adolorit i molt feble per les privacions que havia passat, em van dur a la rereguarda en un comboi amb nombrosos ferits, a l'hospital central de Peshawar. Allà em vaig refer i, quan ja havia millorat prou per passejar pels passadissos i fins i tot prendre el sol de tant en tant a la galeria, la febre entèrica —una calamitat dels nostres dominis indis— em va deixar estenallat. Durant mesos els metges em van donar per perdut i, quan a la fi vaig començar la lenta recuperació, estava tan feble i demacrat que el comitè mèdic va decidir que valia més no demorar ni un sol dia el meu retorn a Anglaterra. Per tant, em van embarcar en el vaixell de transport militar *Orontes* i al cap d'un mes em vaig trobar al moll de Portsmouth amb la salut irremeiablement arruïnada, però amb un permís de nou mesos concedit pel paternal govern a fi que provés de millorar-la.

No tenia parents ni amics a Anglaterra i, per tant, podia fer i desfer lliurement, tan lliurement com m'ho permetia una paga d'onze xílings i sis penics al dia. En tals circumstàncies, vaig gravitar de manera natural cap a Londres, esplèndida claveguera que xucla de manera irresistible tots els ganduls i desvagats de l'imperi. Durant un temps em vaig allotjar en un hotel de l'Strand i vaig viure d'una manera desmanegada i absurda, gastant més del que em podia permetre. La situació de les meves finances esdevingué tan alarmant que ben aviat vaig comprendre que hauria de deixar la metròpolis i anar-me'n al camp a fer d'aixafaterrossos, o bé hauria de canviar completament d'estil de vida. Escollint la segona opció, vaig decidir de deixar l'hotel i cercar un domicili no tan car i menys pretensions.

El mateix dia que vaig prendre aquesta decisió era al bar *Criterion* i algú em tustà l'espatlla; em vaig girar i vaig reconèixer el jove *Stamford*, que havia estat el meu ajudant de cirurgia a l'hospital

Bart's. Trobar-se una cara coneguda enmig de la jungla de Londres sempre és una cosa molt agradable per a una persona solitària. No podia pas dir que Stamford i jo haguéssim estat amics íntims en el passat, però la veritat és que el vaig saludar amb entusiasme i ell, per la seva banda, semblava encantat de veure'm. Endut per aquella joia exagerada, li vaig proposar que dinéssim al Holborn i vam agafar plegats un fiacre per anar-hi.

—A què t'has dedicat, Watson? —em demanà, visiblement astorat, mentre avançàvem sotraguejant pels transitats carrers de Londres—. Et veig prim com una orella de gat i més torrat que una castanya.

Li vaig fer un resum de les meves aventures i amb prou feines vaig tenir temps d'explicar-les-hi totes abans d'arribar a la nostra destinació.

—Pobre! —em va dir, compadint-se de les meves desgràcies—. I ara què penses fer?

—Cercó allotjament —li vaig respondre—. Intento de veure si el problema de trobar un lloc confortable a un preu raonable té solució.

—Que curiós! —feu el meu company—. Ets la segona persona que he sentit avui fent servir aquesta expressió.

—Qui ha estat la primera? —li vaig demanar.

—Un tipus que treballa al laboratori de química de l'hospital. Aquest matí es planyia que no troba ningú amb qui compartir a mitges les despeses d'un apartament que ha trobat, molt agradable però massa pujat de preu per a la seva butxaca.

—Caram! —vaig exclamar—. Si de debò vol algú amb qui compartir estatge i despeses, soc l'home que busca. M'estimo més viure amb algú que tot sol.

El jove Stamford em va mirar d'una manera estranya per sobre de la copa de vi que sostenia.

—Encara no coneixes Sherlock Holmes —digué—. Potser t'atbalaria viure amb ell.

—Per què ho dius? Quin problema té?

—Oh, no dic pas que tingui algun problema. El que té són idees una mica estrambòtiques... i és aficionat a estudiar branques molt diverses de la ciència. Que jo sàpiga, és un tipus força correcte.

—Estudiant de medicina, suposo? —vaig dir.

—No... de fet ignoro completament què pensa fer. Crec que domina força l'anatomia i és un químic brillant. Que jo sàpiga, però, no ha assistit regularment a classes de medicina. Ha anat estudiant d'una manera inconnexa i excèntrica i, això sí, ha acumulat tot de coneixements poc comuns que deixarien astorats els professors.

—No li has preguntat mai a què pensa dedicar-se? —li vaig demanar.

—No. No és algú a qui puguis estirar la llengua, tot i que, quan s'enderia, pot arribar a ser d'allò més comunicatiu.

—M'agradaria conèixer-lo —vaig dir—. Si he de compartir estatge, m'estimo més que sigui un home estudiós, de costums discrets. No em sento prou fort per viure enmig del renou i l'agitació. A l'Afganistan ja en vaig tenir massa, d'això, prou per a la resta de la meva existència. Com puc conèixer aquest amic teu?

—Segur que és al laboratori. Hi ha temporades que no hi posa el peu, però quan hi va s'hi està tot el sant dia. Si vols t'hi acompanyo després de dinar.

—Perfecte —vaig respondre.